

DZIENNIK URZĘDOWY № 8

c. i k. Komendy Obwodowej w Janowie.

Prenumerata: kwartalnie 3 Korony.

Rok 1916.

Wydany i rozesłany dnia 15. Kwietnia 1916.

1. Zgubienie kart stwierdzających tożsamość osoby.

W dniu 7. marca b. r. zgubił w Kraśniku Icek Wakslicht z Janowa, swoją kartę tożsamości ważną do 11. sierpnia 1916.

W dniu 19. marca 1916 r. zgubiła Helena Folk z Kraśnika, podczas uroczystości weselnych w Kraśniku, swoją kartę tożsamości, ważną do 23. sierpnia 1916, dalej w miesiącu marca następujące osoby z Annopola, zgubiły swoje karty tożsamości:

1. Józef Masanowicz kartę tożsamości Nr. 37, ważną do 24/VIII 1916,
2. Jankiel Musikant, kartę tożsamości Nr. 246, ważną do 10/IX 1916,
3. Chawa Musikant, kartę tożsamości Nr. 451, ważną do 27/IX 1916,
4. Aron Blumen, kartę tożsamości Nr. 47, ważną do 31/XII 1916.

Znalazcy tych kart, które się równocześnie unieważnia, mają je złożyć na najbliższym posterunku c. i k. Żandarmeryi, ewentualnie w c. i k. Komendzie obwodowej w Janowie.

M. G. G. I. Nr. 17796/16.

2. Nieszczęśliwy wypadek wskutek eksplozyi granatu.

Wskutek nieostrożnego obchodzenia się pewnej cywilnej osoby ze znalezionym pociskiem armatnim, zdarzył się nieszczęśliwy wypadek, którego ofiarą padły 3 osoby a wiele odniosło bardzo ciężkie rany.

Uprasza się przeto duchowieństwo i nauczycieli oraz poleca się Organom Żandarmeryi tudzież Wójtom i Sołtysom, by przez częste pouczania zwrócili uwagę ludności na niebezpieczeństwo jakie jej grozi przy ruszaniu armatnich pocisków.

M. G. G. B. Praes. Nr. 4325/16.

A. O. K. M. V. Nr. 26206 z 27/III 1916.

3. Podróż z kraju okupowanego do Niemiec.

Podaje się do powszechnej wiadomości, że te osoby, które zamierzają udać się z kraju okupowanego do Niemiec, winny posiadać—oprócz należycie wystawionego paszportu do podróży—także specjalną przepustkę, upoważniającą do podróży do Niemiec, wydaną przez zastępcę generalnego sztabu armii w Berlinie.

Wymagana ponadto jeszcze do przekroczenia granicy Niemiec wiza paszportowa, niemieckiego zastępcy dyplomatycznego lub konsularnego będzie udzieloną dopiero po uzyskaniu wyżej wspomnianej przepustki.

4. Ubezpieczenie od ognia.

Rozporządzeniem z dnia 13. marca 1916. A. Nr. 11590, pozwoliło Jenerał-Gubernatorstwo wojskowe w Lublinie, aby Towarzystwo wzajemnych ubezpieczeń budynków od ognia w Warszawie, które podjęło działalność na terenie okupacji niemieckiej w Polsce, na prawach i obowiązkach instytucji rządowej, czynnej przed wojną, wykonywało również te

czynności na obszarze c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie z uwzględnieniem następujących zasad:

1) Zarząd główny Towarzystwa znajdować się będzie nadal w Warszawie, Jednocześnie w Lublinie ma być utworzona reprezentacja głównego zarządu, która ma mieć zupełną samodzielność pod względem administracyjnym i będzie wobec c. i k. zarządu wojskowego jedynie odpowiedzialną za działalność Towarzystwa na obszarze c. i k. jeneralnego Gubernatorstwa.

Równocześnie zatwierdzono pp. Tadeusza Rejowskiego z Lublina, Juliusza Zdanowskiego z Kielc i Zygmunta Leszczyńskiego z Kaliszan, jako delegatów do rady przy głównym zarządzie w Warszawie.

2) Należy podawać nazwiska urzędników reprezentacji w Lublinie, do wiadomości c. i k. jeneralnego Gubernatorstwa, a nazwiska urzędników zarządów obwodowych do wiadomości c. i k. komend obwodowych, które je podadzą w dziennikach urzędowych do ogólnej wiadomości. Funkcjonariusze Towarzystwa mogą nosić odznaki, ustanowione dla nich na obszarze okupacji niemieckiej.

3) Działalność Towarzystwa stoi pod kontrolą Zarządu wojskowego. Kontrolę tę wykonywać będzie odnośnie do reprezentacji w Lublinie jeneralne Gubernatorstwo, odnośnie do zarządów powiatowych—komendy obwodowe. Przy reprezentacji głównego zarządu ustanowiony będzie komisarz rządowy z ramienia jeneralnego Gubernatorstwa.

4) Składki pobierane od ubezpieczonych będą ściągane przy udziale urzędów gminnych, poczem przelewane do kas obwodowych, a z tych do kasy c. i k. jeneralnego Gubernatorstwa względnie na razie do kasy obwodowej w Lublinie, gdzie będą do dyspozycji reprezentacji głównego zarządu.

5) Towarzystwo jest obowiązane wynagradzać szkody ogniowe, które wskutek przetrwania czynności ubezpieczeniowych nie zostały w terminie w ustawie przepisany zgłoszone, a to o ile poszkodowani ewentualnie zaległe premie dodatkowo wyrównają.

6) § 58 (397) ustawy ulega zmianie, według której budynki zniszczone lub uszkodzone wskutek działań wojennych, na wniosek poszkodowanych wcale nie podlegają, lub tylko częściowo podlegają przymusowej opłacie asekuracyjnej.

5. Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 8. marca 1916,

dotyczące posiadania broni, amunicji i materiałów wybuchowych.

Mocą uprawnień Najwyższej władzy cywilnej i wojskowej, przeniesionych na Mnie rozkazem Najwyższego Dowództwa, zarządzam dla obszarów Polski, podlegających administracji wojskowej austriacko-węgierskiej (obszar okupowany), co następuje.

§ 1.

Ktokolwiek powziął w jakibądź sposób:

1. gdzie jest przechowana broń, amunicja lub materiały wybuchowe, które należało oddać w myśl rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 16. lutego 1915, Nr. 4, Dz. rozp., a których nie oddano, lub

2. że ktoś takie przedmioty posiada lub przechowuje,

obowiązany jest donieść Komendzie obwodowej lub Komendzie posterunku żandarmerji swego miejsca zamieszkania, o miejscu przechowania lub o osobie posiadacza lub przechowującego i podać przytem wszystkie wiadome mu bliższe okoliczności.

Doniesienie musi nastąpić w ciągu trzech dni od chwili, kiedy obowiązany do zgłoszenia dowiedział się o przechowaniu.

§ 2.

Kto przechowuje lub nosi broń, amunicję lub materiały wybuchowe, nie będąc do tego upoważniony w myśl rozporządzeń Naczelnego Wodza armii z 16. lutego 1915, Nr. 4, Dz. rozp., lub 29. listopada 1915, Nr. 44. Dz. rozp., popełnia zbrodnię i będzie karany sądownie—o ile czyn nie podlega surowszej karze według ustaw wojskowych—więzieniem od sześciu miesięcy do pięciu lat. Obok kary więzienia może być nałożona grzywna do dziesięciu tysięcy koron.

Przekroczenia § 1 niniejszego rozporządzenia karane będą—o ile czyn nie podlega surowszej karze według ustaw wojskowych—przez Komendę obwodową, grzywną do dwóch tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 5, ust. 2 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 16. lutego 1915, Nr. 4, Dz. rozp., jest uchylony.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Arcyksiążę Fryderyk, marszałek polny, w. r.

6. Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 8. marca 1916,

w sprawie zmiany rozporządzenia z 7. marca 1915, Nr. 6. Dz. rozp., dotyczącego spraw oświaty.

Mocą uprawnień Najwyższej władzy cywilnej i wojskowej, przeniesionych na Mnie rozkazem Najwyższego Dowództwa, zarządzam dla obszarów Polski, podlegających administracji wojskowej austriacko-węgierskiej (obszar okupowany), co następuje:

Artykuł I.

W miejsce § 1 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 7. marca 1915, Nr. 6 Dz. rozp., wchodzi następujące postanowienia:

§ 1.

Najwyższe kierownictwo i nadzór w sprawach oświaty i wychowania sprawuje c. i k. Zarząd wojskowy.

Nadzór nad szkołami, które pośredniczą wyższe wykształcenie, jak ogólne wykształcenie ludowe, lub które wymagają od uczniów, mających być przyjętymi, co najmniej tych wiadomości i uzdolnień, które daje szkoła ludowa, wykonuje bezpośrednio Generał-Gubernatorstwo, nadzór nad innemi szkołami zaś Komenda obwodowa.

Artykuł II.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Arcyksiążę Fryderyk, marszałek polny, w. r.

7. Zarządzenie c. i k. Naczelnej Komendy armii z dnia 4. marca 1916 r.

Zapomogi i pobory pensyjne dla obywateli w zajętych obszarach Królestwa Polskiego.

Pobieranie pensji przez funkcyjnarjuszy państwa rosyjskiego pozostałych w zajętych obszarach, dalej zapomogi dla pozostałych rodzin tych funkcyjnarjuszy państwowych, którzy wskutek wojny znajdują się poza obszarem okupacyjnym, oraz dla rodzin żołnierzy zostają przy zniesieniu dotychczasowych rozporządzeń w następujący sposób jednolicie uregulowane:

1. Warunkiem dla przyznania poborów lub zapomóg jest we wszystkich wypadkach rzeczywista potrzeba z powodu braku dochodów prywatnych, z których możnaby zaspokoić potrzeby życiowe, ponadto muszą funkcyjnarjusze państwowi, emeryci i wdowy (sieroty), wykazać legalnym dowodem swoje prawo do poborów ze środków państwowych.

2. Urzędnicy państwowi i słudzy.

Funkcyjnarjusze państwowi (włącznie ze służbą kolei państwowych) mogą za wynagrodzeniem otrzymać zajęcie w zarządzie, o ile to możliwe w charakterze odpowiadającym ich poprzedniemu stanowisku.

Uzyskanie posady czyni się zależnem od tego, że urzędnicy w piśmiennym oświadczeniu stosownie do postanowień konwencji habsburskiej z dnia 18. października 1907 r. zobowiążą się, powierzony im urząd lojalnie i sumiennie spełniać, nie nie czynić i wszystkiego zaniechać, co tylko mogłoby szkodę przynieść austriacko-węgierskiemu zarządowi na obszarach zajętych.

Wysokość wynagrodzenia, które nie może przekraczać pobieranych ostatnio od dotychczasowego państwa poborów, oznacza wojskowe Generał-Gubernatorstwo.

3. Urzędnicy państwowi i służba (włącznie ze służbą kolei państwowych), którym nie może być udzielony zarobek przez danie im posady w zarządzie, mogą otrzymywać zapomogi w wymiarze połowy ostatnio pobieranej pensji bez dodatków.

4. Emerytom oraz oficerom rosyjskiego zarządu państwowego, można na ich prośbę wypłacać:

a) pełną emeryturę, o ile ona podług książki emerytalnej, względnie ostatniego

wykazu płatniczego nie przewyższa 20 K. (10 rb.) miesięcznie;

b) kwotę 20 Kor. miesięcznie przy emeryturach od 20—40 Kor. (10—20 rb.);

c) połowę emerytury przy emeryturach powyżej 40 Kor. (20 rb.)

5. Wdowom i sierotom po funkcyonaryuszach państwowych należy wypłacać pobory według postanowień punktu 4.

6. Pozostałym rodzinom rosyjskich funkcyonaryuszy państwowych, które dowodnie utrzymywane były z dochodów głowy rodziny i które nie mogą rościć sobie prawa do ustawowych poborów po myśli punktów 3, 4, 5, albo też do zapomóg po myśli punktu 7, mogą być przyznane ciągle zapomogi w wysokości 60 h. dziennie dla każdego z członków rodziny, żyjącego we wspólności rodzinnej i starszego ponad 5 lat, w wysokości 30 hal. dziennie dla członków rodzin poniżej 5 lat i w wysokości 1 Kor. dziennie dla osób pojedynczych, nie żyjących we wspólności rodzinnej.

Ogólna suma pobieranych przez członków jednej wspólnie żyjącej rodziny zapomóg nie może żadną miarą przewyższać kwotę 45 K. miesięcznie, i nie może też być większą od ostatnio pobieranych poborów utrzymującego rodzinę.

7. Zapomogi dla rodzin żołnierzy rosyjskich (osób niższych stopni wojskowych), które nie mają prawa do korzystania z zasiłków pieniężnych podług punktu 7, wynoszą 40 hal. dziennie dla każdego żyjącego we wspólności rodzinnej, a starszego ponad 5 lat członka rodziny, 20 hal. zaś dla każdego członka rodziny poniżej 5 lat.

Ogólna suma pobieranych przez członków jednej wspólnie żyjącej rodziny zapomóg, nie może żadną miarą przewyższać 30 Kor. miesięcznie i nie może być większą niż, ostatnio przez utrzymującego rodzinę osiągnięty dochód.

Prośby o te wsparcia muszą być przez odnośną gminę pod osobistą odpowiedzialnością Naczelnika gminy potwierdzone i przez odnośny posterunek żandarmeryi sprawdzone.

8. Zapomogi i wsparcia dla biednych austriacko-węgierskich poddanych, oraz dla przynależnych do państw sprzymierzonych, zastrzeżone są rodzimemu zarządowi ubogich i mogą być tylko w wypadkach chwilowej i nieodzownej potrzeby, w niezbędnej wysokości

udzielane; nigdy jednak zasadniczo z pominięciem rodzimej władzy i bez zastrzeżenia zwrotu.

Podania o zapomogi dla rodzin zmobilizowanych i o wszystkie inne ustawowo przysługujące wsparcia z funduszków publicznych, wnosić należy do właściwej władzy w kraju rodzinnym.

9. Powyższe postanowienia wchodzą w życie na obszarach podlegających c. i k. Jeneralnemu Gubernatorstwu wojskowemu w Lublinie, z dniem 4-go marca 1916 r.

8. Miarodajne ceny targowe.

Zarządzeniem tutejszej Komendy obwodowej z dnia 3. kwietnia 1916, podwyższam miarodajne ceny targowe za mięso wołowe i cielęce, jak następuje:

	w handlu hurtownym:		w drobnym:		
	pud	K.	funt	K.	h.
mięso wołowe z kośćmi	1	40	1	1	14
„ „ bez kości	1	47	1	1	30
połędwica	1	47	1	1	30
cielęcina	1	40	1	1	14
łój wołowy	1	47	1	1	30

M. G. G. 22.III. 16. Exh. 12891.

9. Stęplowanie próśb o wywóz towarów.

Wszystkie próśby o zezwolenie na wywóz towarów z Monarchii do krajów okupowanych należy przedkładać do Biura wywiadowczego w Rzeszowie, przez c. i k. Komendę obwodową i zaopatrzyć stemplem na 1 K. 50 h. Jedno podanie może obejmować kilka rodzajów towaru. W inny sposób przedłożone próśby będą odrzucone i certyfikat wywozu nie zostanie wystawiony.

M. G. G. Exh. 13.181/16.

10. Fabryka wyrobów żelaznych firmy W. Fitzner & Gamper w Dąbrowie.

Firma Fitzner & Gamper, posiada w Dąbrowie i Sielcach:

1. oddział budowy kotłów lądowych i okrętowych,

2. oddział budowy rurociągów,
3. oddział wyrobu aparatów i urządzeń dla fabryk cukru,
4. oddział budowy konstrukcyi żelaznych.

Firma ta może przyjąć zamówienia na wielkie dostawy konstrukcyi żelaznych do budowy mostów, stacyi kolei żelaznych, zbiorników wody—dalej może dostarczyć lokomotyw, maszyn rolniczych, maszyn do cukrowni, gorzelń, browarów, fabryk krochmalu, młynów i td.

Firmę powyższą poleca się do uwzględnienia przy rozdawaniu dostaw.

ad Exh. Nr. 5405/16.

11. Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 8. marca 1916,

dotyczące monopolu tytoniowego.

Mocą uprawnień Najwyższej władzy cywilnej i wojskowej, przeniesionych na Mnie rozkazem najwyższego Dowództwa, zarządzam dla obszarów Polski, podlegających administracyi wojskowej austriacko-węgierskiej (obszar okupowany), co następuje:

§ 1.

Prawo monopolowe.

Przywóz tytoniu do obszaru okupowanego i sprzedaż tytoniu w obrębie tego obszaru zastrzega się na rzecz c. i k. Zarządu wojskowego.

Pod nazwą „tytoń“ rozumieć należy w niniejszem rozporządzeniu liście tytoniu, tytoń do dapierosów, tytoń do palenia, tabakę do zażywania, prymkę, cygara i papierosy.

§ 2.

Przywóz.

Przywóz dla celów określonych w § 4 punkt 1 do 3, ordynacyi cłowej (rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 31. maja 1915, Nr. 15 Dz. rozp.) nie ulega żadnym ograniczeniom.

Podróżnym wolno przewozić dla użytku w czasie podróży dziesięć sztuk cygar lub dwadzieścia pięć sztuk papierosów, lub trzydzieści pięć gramów tytoniu (§ 4 punkt 5, ordynacyi cłowej).

§ 3.

Sprzedaż

C. i k. Zarząd wojskowy może upoważnić pewne osoby do sprzedawania tytoniu w miarę postanowień rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 26. lipca 1915, Nr. 28, Dz. rozp.

§ 4.

Ustanowienie cen.

Ceny sprzedaży tytoniu będą ustanowione jednolicie w drodze rozporządzenia Jenerał-Gubernatora.

Jenerał - Gubernatorstwo postanawia, po jakich cenach ma być tytoń oddany producentom fabrykatów tytoniowych i ustala prowizye, przysługującą handlarzom (rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 26. lipca 1915, Nr. 28, Dz. rozp.).

Uchyla się wszelkie pośrednie opłaty od fabrykacyi lub sprzedaży tytoniu.

§ 5.

Istniejące zapasy.

Ustęp końcowy § 4 nie stosuje się do zapasów, znajdujących się na obszarze okupowanym w dniu 15. marca 1916.

Co do tych zapasów może Jenerał-Gubernatorstwo podwyższyć w drodze rozporządzenia, pobierane według ustaw krajowych podatki pośrednie aż do wysokości 100% stopy podatkowej.

Zapasy należy zgłosić do 15. kwietnia 1916 w tej Komendzie obwodowej, w której obrębie urzędowym są złożone. Zapasy nie zgłoszone uznane będą za przepadłe.

§ 6.

Upoważnienie do wydania zarządzeń wykonawczych.

Jenerał-Gubernator upoważniony jest do wydania wszelkich rozporządzeń i do stworzenia wszelkich urządzeń, potrzebnych dla przeprowadzenia monopolu tytoniowego.

§ 7.

Postanowienie karne.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia lub przepisu, wydanego na jego podstawie karane

będą przez Komendę obwodową — o ile czyn nie podpada pod surowszy przepis karny — grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Obok kary aresztu może być nałożona grzywna do trzech tysięcy koron.

§ 8.

Postanowienia końcowe.

Rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 27. czerwca 1915, Nr. 22 i 23 Dz. rozp. są uchylone.

Papier cygaretowy i tutki cygaretowe podlegają stopie cłowej 250 K za 100 kg.

§ 9.

Wejście w życie.

§§ 1, 2 i 8 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, inne postanowienia niniejszego rozporządzenia z dniem 15. marca 1916.

Arcyksiążę Fryderyk, marszałek polny, w. r.

12. Przepisy drogowe.

I. Przepisy dla zapobieżenia uszkodzeniom drogi.

§ 1.

Postanowienie ogólne.

Wszelkie z umysłu lub z braku należytej ostrożności wyrządzone uszkodzenie drogi samej albo jej przynależności (§ 42), jeśli nie podpada pod ogólne prawo karne, będzie uważane jako przekroczenie policyi drogowej i karane przez c. i k. Komendę obwodową.

§ 2.

Transport narzędzi rolniczych i drzew leśnych.

Narzędzia rolnicze jak pługi, brony i t. p., materiał leśny jak pnie, tramy, kłocy, gałęzie i t. p., których przewłóczenie uszkodza drogę szosową, nie mogą być przewożone inaczej jak na kołach lub saniach a w żadnym razie tak aby jeden koniec sunął się wrywając pokład drogowy.

§ 3.

Dojazdy do drogi

Nie wolno przejeżdżać przez rowy i szkarpy drogowe wozami lub narzędziami rolniczymi, ani w tym celu skopywać burty (pobocza) albo szkarpy, lub zapełniać rowy jakimkolwiek materiałem.

Właściciele gruntów przyległych do szosy, dla których niezbędnym jest wjazd na szosę, obowiązani są w tym celu zbudować własnym kosztem na rowach mosty co najwyżej cztery metry (dwa sążnie) szerokie, któreby nie psuły ich wymiarów i nie przeszkadzały swobodnemu odpływowi wody.

Budowa i utrzymywanie tych mostków należy do właściciela odnośnego gruntu.

Droga publiczna nie szutrowana, wpadająca do drogi szutrowanej (szosy) ma być wybrukowana lub żwirem wysypana na długości co najmniej sześćdziesiąt cztery metrów (trzydzieści sążni) w ziemi gliniastej, a na dwadzieścia jeden metrów (dziesięć sążni) w piaszczystej; od zetknięcia się obu dróg.

Obowiązek brukowania względnie szutrowania drogi dojazdowej ciąży na utrzymującym drogę dojazdową.

§ 4.

Tratowanie rowów i pasanie lub pędzenie bydła.

Nie wolno tratować rowów lub szkarpy drogowych jakoteż paść lub pędzić bydło po nich.

Trawy do drogi należącej w rowach i na (szkarpach) nie wolno nikomu samowolnie kosić i wogóle sobie przywłaszczać.

§ 5.

Zanieczyszczenie drogi.

Zabronionem jest wyrzucać na drogę śnieg, śmiecie, chwast, gruzy, zdechłe zwierzęta, lub samowolnie składać na niej drzewo, kłocy, kamień, cegły, ziemię, piasek, beczki, towary i inne przedmioty, wylewać nieczystości, wprowadzać do drogi odpływy ze stajen, gnojowisk, dołów kłocznych, browarów, gorzelń, fabryk, kopalń i innych urządzeń, zatykać kanały i przepusty drogowe.

Fury z nawozem mają być ściśle obite

deskami, a nawóz tak przewożony aby nie rosypywał się i nie zanieczyszczał drogi.

Nie wolno zanieczyszczać, założonych kosztem funduszu drogowego, rowów odpływowych, ani też samowolnie wstrzymywać lub zmieniać kierunku odpływającej nimi wody.

Na zmianę odpływu wody lub składanie na drodze n. p. materiału budowlanego jest koniecznem w każdym wypadku zezwolenie c. i k. Komendy obwodowej.

Na szosie nie wolno handlować i tamować ruch.

Zwierzęta padłe na szosie muszą być natychmiast uprzątnięte i zakopane przez gminę w obrębie której leży szosa, nie później jak w 24 godziny po otrzymaniu zawiadomienia o tem od służby drogowej lub żandarmeryi.

§ 6.

Rozniecanie ognia koło mostów.

Zabrania się rozniecania ognia pod mostami, przepustami lub w odległości mniejszej jak dwieście metrów (sto sążni), jak również odpoczynki i noclegi pod mostami a także przejeżdżanie lub przechodzenie przez nie z niezakrytym ogniem.

§ 7.

Budowle na drodze.

Budowle i urządzenia na drodze względnie nad nią lub pod nią n. p. kanały, rowy, rury do przeprowadzenia wody lub gazu, mosty, przepusty, słupy, druty, przewody i t. p., mogą być wykonane tylko wtedy, jeśli na podstawie prośby zaopatrzonej w dokładny plan, zezwoli na to c. i k. Komenda obwodowa.

§ 8.

Budowle przy drogach.

Odległość budunku od drogi gubernialnej, powiatowej, gminnej, lub od publicznego dojazdu kolejowego, ma wynosić przynajmniej cztery metry (dwa sążnie), a od drogi polnej przynajmniej dwa metry (jeden sążeń).

Odległość wszelkiego rodzaju ogrodzeń od powyższych dróg ma wynosić najmniej dziewięćdziesiąt centymetrów (trzy stopy).

Wyjątek stanowią drogi, posiadające ustalone linie regulacyjne.

Bez względu jednak na wyżej przepisana odległość lub linię regulacyjną, następujące budowle muszą mieć większe odległości od każdej drogi publicznej:

- a) kuźni najmniej sześć metrów (trzy sążnie),
- b) cegelni (budynku przeznaczonego do wypalania cegły) przynajmniej dziesięć metrów (pięć sążni).
- c) wapniarki (piece do wypalania wapna) co najmniej dziesięć metrów (pięć sążni),
- d) wiatraku przynajmniej czterdzieści metrów (dwadzieścia sążni).

§ 9.

Kamieniołomy.

Przed otwarciem kamieniołomu przy drodze bez względu, czy kamień ma być wydobywany zwykłym sposobem, czy też rozsadzony materiałami wybuchowymi, należy się przedtem postarać o pozwolenie c. i k. Komendy obwodowej, która poda bliższe warunki, mające na celu ochronę i bezpieczeństwo komunikacji publicznej.

§ 10.

Kopanie gliny lub piasku.

Przy kopaniu gliny lub piasku ma być zostawiony wzdłuż drogi nietknięty pas ziemi, przynajmniej sześć metrów (trzy sążnie) szeroki.

W każdym razie ze względu na całość drogi, ściana kopalni od strony tejże ma mieć odpowiednią pochyłość lub stosowne ubezpieczenie.

§ 11.

Pas przydrożny.

W tych miejscach, gdzie pola dotykają bezpośrednio do rowów drogi, powinien być zostawiony wolny od uprawy pas szerokości dziewięćdziesięciu centymetrów (trzy stopy), oznaczony miedzą równoległą do rowu.

Właściciel tego pasu jest obowiązany zezwolić bezpłatnie na składanie na nim ziemi, błota lub kurzu, zgarniętego z korpusu drogowego.

Powyższy pas przydrożny nie jest konieczny, jeśli wzdłuż drogi już znajduje się przynajmniej taki sam pas ziemi, stanowiący własność funduszu drogi.

§ 12.

Rozświetlanie drogi w lesie.

W wypadkach, gdzie szosa przecina las właściciel jego, jeżeli osuszenie drogi tego wymaga, może być orzeczeniem c. i k. Komendy obwodowej, zniewolnym utrzymywać po obu stronach drogi pas ziemi odpowiednio szeroki, wolny od drzew i krzaków.

§ 13.

Mierzenie odległości od drogi.

Wszystkie odległości przepisane §§ 8, 10, 11, i 12 mają być mierzone od górnej krawędzi przeciwskarpy rowu, a gdzie go nie ma, od dolnej krawędzi skarpy nasypu drogowego, a gdzie wreszcie i tego nie ma, od granicy pasu drogowego.

§ 14.

Dzwona u kół.

Dzwona u kół wszystkich wozów ciężarowych, których waga ładunku wznosi ponad dwa tysiące kilogramów (sto dwadzieścia dwa pudów), muszą mieć najmniej dziesięć centymetrów (cztery cale) szerokości, a jeżeli waga ładunku przewyższa trzy tysiące pięćset kilogramów (dwieście czternaście pudów) muszą mieć przynajmniej piętnaście centymetrów (sześć cali) szerokości.

Postanowienie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1916 roku, i nie ma zastosowania do wozów używanych do celów gospodarskich.

§ 15.

Płaszczyna obręczy.

Płaszczyna obręczy na każdym kole u wszystkich wozów bez wyjątku ma być równa i płaska oraz bez wystających gwoździ lub główek od szrub.

§ 16.

Hamulce.

Zjeżdżając po większym spadku, należy koła hamować.

Do hamowania nie wolno używać łańcuchów, ani też haków, lub innych przyrządów, któreby pokład drogowy darły.

Wyjątkowo dozwala się użycie takich przyrządów podczas gołoledzi.

§ 17.

Rozjeżdżanie pryzm.

Wzbranianem jest rozjeżdżać lub roztrącać stosy kamienia, szutru lub piasku, przeznaczonego do utrzymania drogi.

§ 18.

Zapobieżenie powstaniu kolei.

Gdzie pewna przestrzeń drogi, dla zapobieżenia tworzeniu się kolei, jest założona kamieniami lub drzewami, przejezdnym nie wolno ich usunąć lub przejeżdżać, lecz mają zjeżdżać na wolną przestrzeń drogi.

Służba drogowa jest obowiązana te znaki na noc usunąć.

§ 19.

Jazda po mostach.

Jazda po mostach, których cała konstrukcja nie jest z żelaza lub z kamienia, tudzież bez względu na konstrukcję po wszystkich takich, po których szybka jazda jest zabraniona tablicą ostrzegającą, jest tylko stępą dozwolona.

Wozy z ciężarami w czasie przejazdu po mostach mają znajdować się od siebie w odległości dwanaście metrów (sześć sążni).

Również tylko stępą wolno jechać po mostach, które są w naprawie lub przebudowie.

W czasie naprawy lub przebudowy mostu może być wydane zarządzenie, że po nim może iść razem tylko oznaczona ilość bydła, lub jechać tylko ograniczona liczba wozów.

Podczas robót przy moście i na szosie umieszczone będą znaki i tablicę zwracającą uwagę przejezdnym, do których należy się ściśle stosować.

II. Przepisy dla uregulowania i zabezpieczenia komunikacji.

§ 20.

Postanowienie ogólne.

Komunikacja na drodze nie może być tamowana ani w dzień ani w nocy.

Każda przeszkoda w komunikacji spowodowana z umysłu lub z braku ostrożności, jeśli nie podpada pod ogólne prawo karne, będzie uważana jako przekroczenie policyi drogowej i karana przez c. i k. Komendę obwodową.

§ 21.

Oświetlenie wozu.

Podczas ciemnej nocy, najpóźniej w godzinę po zachodzie słońca do godziny przed wschodem słońca każda fura na drodze, z wyjątkiem wózków ręcznych musi mieć zapaloną latarkę o bezbarwnym szkłe, która tak ma być umieszczona, aby ją z daleka można spostrzedz.

Przepis ten nie dotyczy wozów gospodarskich w obrębie gminy lub obszaru dworskiego, do którego należą.

Wejście w życie powyższego przepisu zostanie w swoim czasie podane do wiadomości.

§ 22.

Oznaczenie wozów tabliczką.

Wszystkie wozy, wózki, powozy, sanki, jak długo znajdują się na drodze, muszą być zaopatrzone w tabliczkę, na której ma być zamieszczone imię i nazwisko, tudzież miejsce zamieszkania właściciela wozu.

Właściciele dóbr, fabrykanci i przedsiębiorcy, zamiast swego nazwiska mogą mieć na tabliczce nazwę dóbr, względnie folwarku, fabryki lub przedsiębiorstwa.

Tabliczka, osiemnaście centymetrów (siedem i pół cali) wysoka i trzydzieści centymetrów (dwanaście cali) szeroka, ma być przymocowana po lewej stronie wozu między przedniemi a tylnymi kołami, w miejscu łatwo dostępnem.

Tabliczka ma być biała a pismo czarne, litery mają mieć najmniej pięć centymetrów (dwa cali) wysokości.

Jeżeli na wozie tabliczka nie da się umieścić, można nawet mniejszą tabliczkę zawiesić na lewej stronie konia siodłowego.

§ 23.

Jazda sankami.

Jazda sankami bez dzwonków jest bezwzględnie wzbroniona.

Przepis ten nie dotyczy sań gospodarskich w obrębie gmin lub obszaru dworskiego, do którego należą.

§ 24.

Szerokość ładunku.

Szerokość ładunku wozu lub sań nie może przenosić trzech metrów (pięć łokci).

Jeśli taki przedmiot ma być przewieziony, którego szerokość nie da się przedzielić na części najwyżej trzy metrowe, ma właściciel starać się, aby przez szerszy ładunek komunikacja nie była tamowana ponad potrzebę i aby obiekty drogowe nie były uszkodzane.

Na każdym wozie siedzenie nie może wystosować poza szerokość wozu, względnie ładunku przewożonego.

§ 25.

Przymocowanie ładunku do wozu.

Przymocowanie do wozu drzewa lub innych ciężarów, albo wzmocnienie wozu samego zapomocą w kabłąk naprzężanych żerdzi, nie wolno tak skuteczniać, aby te żerdzie sterczały poza ładunek względnie poza literki, półkoszki lub drabinki wozu.

§ 26.

Przyczepienie wozów.

Nie wolno jechać po drodze dwoma lub więcej wozami, ze sobą spojonymi. Wyjątkowo jest dozwolone przyczepienie wozu, przeznaczonego do przesyłki lub wozu ręcznego do bryki, albo spojenie próżnych dwóch bryk lub wozów gospodarskich.

§ 27.

Przedmioty mogące wywołać przestraszenie lub obrzydzenie.

Koło budynków od strony drogi albo na wozach, znajdujących się na drodze jest wzbronionem wieszać lub kłaść bez przykrycia surowe mięso, skórę zwierzęcą i inne przedmioty, które mogą albo płoszyć koni i inne zwierzęta, albo też wywołać u ludzi przestraszenie lub obrzydzenie.

§ 28.

Szybkość jazdy wozem.

W miejscach zamkniętych (miasto, wieś) wolno jechać tylko miernym klusem, zaś na skrajach, przechodach i w miejscach krzyżowania się dróg tylko stępem.

§ 29.

Wymijanie wozów.

Jechać lewą stroną drogi, wymijać na lewo, przejeżdżać na prawo.

Tych przepisów należy surowo przestrzegać, jeżeli specjalne okoliczności nie zezwalają na wyjątki.

W tym celu winien jadący bez oporu zrobić miejsce wymijającemu lub wyprzedzającemu.

Wyprzedzać wolno tylko wtedy, jeśli jest droga dostatecznie szeroka, wóz wyprzedzany toczy się powoli, jest przed nim dostateczna przestrzeń wolna i żaden inny wóz nie nadjeżdża.

Na mostach i skrętach nie wolno wyprzedzać.

Na wąskich drogach o jednym torze jezdnym, przy zachowaniu powyższych zasad, ma ustępować próżny wóz wozowi z ludźmi i ładunkiem; wóz z ludźmi wozowi ciężko naładowanemu, przy równych wozach, wóz jadący z góry wozowi jadącemu pod górę, wreszcie wozy tego samego rodzaju i na równej drodze mają sobie ustąpić wzajemnie, w równych częściach.

Wozom Najwyższego Dworu, tudzież pocztowym, ogniowym i ratunkowym, bezwarunkowo ma ustąpić na bok każdy wóz, czy on jedzie w przeciwnym, czy też w tym samym kierunku.

Jeśli natychmiastowe ustąpienie z drogi jest nie możliwem, z powodu oczywistego niebezpieczeństwa, należy wóz zatrzymać na miejscu, póki te wozy nie przejadą.

§ 30.

Wymijanie bydła.

Wóz, przy spotkaniu się z bydlętem pędzonym, ma jechać stępem, póki bydła nie minie.

Poganiacz bydła jest obowiązany nie zatrzymując go, zrobić odpowiednie miejsce wozom nadjeżdżającym lub wyprzedzającym.

§ 31.

Zastawienie i stawanie wozów.

Wóz niezaprzężony nie może stać na torze jezdnym, gdzie to jednak wskutek wypadku jest konieczne, wóz powinien być odsunięty na kraj drogi a w nocy oświetlony latarką.

Żaden wóz nie może stawać, na przepustach, mostach, przechodach, na środku drogi, na skrętach, ani tam, gdzie się drogi krzyżują.

§ 32.

Zjazdy koło karczem.

Koło karczem, szynkowni i gospod mogą stać fury tylko na placu na to przeznaczonym.

Jeśli plac przed zabudowaniem ze względów miejscowych nie da się założyć, może być urządzony dla stawania fur, inny plac za zabudowaniem lub obok tegoż.

Właściciel względnie dzierżawca lub inny użytkujący zabudowania jest obowiązany powyższy plac własnym kosztem wybrukować lub wyszutrować i zawsze czysto i w dobrym stanie utrzymywać.

§ 33.

Zachowanie się woźnicy.

Zaprzężonych wozów nie wolno zostawiać bez dozorca.

Woźnica jadąc z góry, jeśli powozi tylko jednym lejcem, a nie cugłami krzyżowymi, ma iść pieszo obok zaprzęgu.

Jednemu woźnicy nie wolno równocześnie powozić kilkoma wozami.

Woźnicy jest wzbronionem spać na wozie podczas jazdy i wogóle na zaprzężonym wozie, znajdującym się na drodze.

§ 34.

Pędzenie zwierząt.

Do pędzenia zwierząt, stosownie do ich gatunku, ma być ustanowiona odpowiednia liczba poganiaczy, przyczem należy przyjąć za zasadę, że na transport 10 do 15 sztuk koni lub bydła rogatego, powinien być liczony jeden poganiacz.

Przy pędzeniu mniejszej ilości zwierząt, wolno używać tylko połowę przestrzeni drogowej.

Pojedyncze sztuki mają być prowadzone na linie lub uździenicy.

§ 35.

Popasanie zwierząt.

Popasanie zwierząt na drodze tak wewnątrz jak i zewnątrz miejscowości jest zabronione.

§ 36.

Jazda na kole (rowerze).

Koło (rower) każdego typu uważa się pod względem przepisów policyjnych za wóz lekki, wobec czego kolarzy obowiązuje porządek jazdy, przepisany dla wozów.

W porze nocnej wolno jechać tylko na takim kole, które ma latarkę ze światłem białym, jasnym świecącym się w kierunku jazdy i już z daleka widzialnem.

Używanie latarek ze szklami kolorowemi jest bezwarunkowo wzbronione.

§ 37.

Zgartywanie i uprzątnanie błota, kurzu, ziemi i śniegu.

Zgartywanie błota lub kurzu z toru jezdni oraz czyszczenie rowów i bankietów przydrożnych, należy do zarządu odnośnej drogi.

Zgarnięte stąd błoto, kurz lub ziemię, jak daleko ciągną się zabudowania wzdłuż drogi zwartym szeregiem, są obowiązane gminy względnie obszary dworskie własnymi środkami niezwłocznie uprzątnąć.

Jeśli spadnie głęboki śnieg lub wytworzą się zasypy tamujące przejazd, to gminy przez których grunta przechodzi droga, obowiązane są natychmiast wysłać odpowiednią ilość ludzi dla oczyszczenia drogi.

§ 38.

Drogowe organa nadzorcze.

Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów drogowych, tudzież badanie i donoszenie przekroczeń tychże, należy w pierwszym rzędzie do obowiązków służby drogowej, dalej organów policyi miejscowej, oraz c. i k. żandarmeryi, wójtów i sołtysów.

Każdy zatrzymany przez te organa z powodu przekroczenia postanowień niniejszych przepisów drogowych, ma im być posłuszny, jeśli chce uniknąć skutków prawem przepisanych.

§ 39.

Wstrzymanie jazdy.

W razie przekroczenia przepisów drogowych co do zbyt szerokiego (§ 27) ładunki, albo nie odpowiednio zrobionych obręczy i

dzwonów u kół (§§ 14, 15) lub niedozwolonych pszyrządów do hamowania (§ 16) albo zabronionego przyczepiania wozów (§ 26) lub wreszcie kierowania przez jednego woźnicę dwoma lub więcej wozami, (§ 33) można pozwolić na dalszą jazdę niezgodną z przepisami tylko do tej miejscowości, w której jest możliwe usunięcie nieprawidłowości.

§ 40.

Karanie przekroczeń i wynagrodzenie szkody.

Winny przekroczenia przepisów policyi drogowej, będzie karany, o ile to przekroczenie nie podlega powszechnej ustawie karnej, grzywną od 2—50 koron, a w razie niemożliwości uiszczenia grzywny, aresztem aż do dni ośmiu.

Przy tej zamianie będzie przy karach niżej 10 koron, za pierwszą koronę wyznaczone 6 godzin aresztu, a za każdą dalszą koronę po 2 godziny; przy karach wyżej 10 koron nałożone będzie za każdych 5 koron areszt po 12 godzin.

Ponadto przekraczający przepisy policyi drogowej, niezależnie od kary, jest obowiązany na własny koszt przywrócić drogę do pierwotnego stanu, przeszkody w komunikacji usunąć i wszelką wyrządzoną szkodę wynagrodzić.

Do oceny szkody wyrządzonej na drodze, powołaną jest przede wszystkim służba drogowa zaprzysiężona, a w braku tejże c. k. inżynier obwodowy.

Za szkodę wyrządzoną przez dzieci, odpowiadają rodzice, za służbę niżej lat 14 służbodawca.

Za szkodę wyrządzoną przez zwierzęta, odpowiada właściciel lub solidarnie współwłaściciele zwierząt.

§ 41.

Użycie grzywien i odszkodowania.

Grzywny uzyskane z powodu przekroczenia policyi drogowej będą użyte na cele dobroczynne, zaś kwoty przypadające tytułem wynagrodzenia szkody na rzecz funduszu odnośnej drogi.

§ 42.

Różne postanowienia.

Pod ogólną nazwą „droga“, której używa się w przepisach drogowych, rozumieć należy nie tylko tor jezdny lub koronę drogi, ale

także mosty, kanały, przepusty, tamy, szluzy, rowy, skarpy, burty (pobocza), rowy odpływowe, poręcza, drogowaskazy, znaki drogowe, graniczne, domki strażnicze, i wogóle wszystkie przynależności drogi na której lub przy której się znajdują.

Każdy posterunek żandarmeryi, wójt, sołtys obowiązany jest okazać gorliwe współdziałanie służbie drogowej i nadzorcom ilekroć będą tego potrzebowali.

Z dniem ogłoszenia niniejszych przepisów drogowych, tracą moc obowiązującą wszystkie inne przepisy, w sprawach obecnem zarządzeniem uregulowanych.

§ 43.

Sposób ogłoszenia przepisów drogowych.

Niniejsze przepisy drogowe mają Księża Proboszczowie, Rabini, Wójtowie i Sołtysi podać do powszechnej wiadomości w sposób w miejscach praktykowany, gdyż nie świadomość powyższych przepisów drogowych, nie będzie momentem łagodzącym winę.

13. Ogłoszenie.

C. i k. wojskowe Generał-Gubernatorstwo rozporządzeniem z dnia 9. lutego 1916. C. Nr. 2889, zaleciło niektóre książki wydane przez Towarzystwo im. Ks. Piotra Skargi w Krakowie, które szczególnie nadają się do bibliotek szkolnych, ludowych, i jako nagrody dla uczniów.

Zwraca się przeto uwagę Zarządów szkół ludowych Urzędów gminnych, Parafialnych i Zarządów czyteln na wydawnictwa rzeczzonego Towarzystwa, których rozpowszechnienie, zwłaszcza między młodzieżą szkolną i ludnością wiejską, może przynieść wielki pożytek pod względem oświatowym i moralnym.

O Katalogi jak i z zamówieniami należy się zwracać do Twa. Piotra Skargi, w Krakowie ul. Kanonicza. Nr. 17.

14. List gończy.

W nocy na dzień 15. marca 1916, skradli nieznani sprawcy z zamieszkałej stajnie

gospodyni Marianny Zięby z Rzeczycy księżej, gm. Trzydnik, pow. Janów,

kobyłę maści rudej, wysoko rosłą, 5 lat starą, ciężarną, o długim ogonie i bez okucia,

w nocy na 30. marca 1916, z zamkniętej stajni, gospodarzowi Andrzejowi Huder z Wyżnicy, gm. Drzierzkowice, pow. Janów dwa konie a mianowicie:

kobyłę maści ciemno-brunatnej, 14 lat starą, średnio wysoką, bez szczególnych znamion i

łoszę 1 rok stare, jasnobrunatnej maści, bez znaków, obydwie konie nieokute, a

w nocy na 1. kwietnia 1916, zamieszkałej w Księżomierzu Juliannie Stoli, z niezamkniętej stajni,

wałacha maści ciemno-brunatnej, 15 lat starego z długą golizną na głowie i białymi pręgami na lewej nodze przedniej, i nogach tylnych i

Sebestyanowi Adamczykowi z Księżomierza kobyłę, maści czarnej, 10 lat starą, bez znaków, ciężarną.

Za przypuszczalnymi sprawcami tych kradzieży należy śledzić a w wypadku przydybania należy takowych zaaresztować a konie skonfiskować.

15. Ustanowienie kuratora.

a). Dla niewiadomych z miejsca pobytu rosyjskich uchodźców z Kraśnika, a mianowicie:

Aleksieja Korobowicza i Jana Stepanowa ustanowiono ts. uchwałą z dnia 11. kwietnia 1916, liczba czynności P 3/16 kuratorem

Roberta Przegalińskiego, prywatnego zastępcę prawnego w Kraśniku oraz powierzono mu tymczasowy zarząd ich majątków.

b). Dla niewiadomych z miejsca pobytu i uprowadzonych przez Rosyan włościan z Godziszowa i z Wólki a mianowicie:

Józefa Mazura, Walentego Mazura, Wojciecha Wieleby, Jana Wieleby, Franciszka Krzysztonia, Stanisława Brodowskiego, Antoniego Surtela, Wojciecha Wieleby, Jana Wieleby, Szymona Bresia, Macieja Tomiły, Mateusza Tomiły, Kaspra Wieleby, Józefa Wieleby, Wojciecha Jendzury, Jana Króla, Jana Krzysztonia, Jana Garbacza, Wojciecha Tylusa, Wincentego

Bresia, Piotra Gajora, Jana Kotuły, Wawrzyńca Osiewiczza, Petroneli Zdybel, Ewy Kotrybała, Stefana Króla, Piotra Króla, Sobestyana Bresia, Tomasza Pudły, Stanisława Krzysztonia, Sobestyana Krzysztonia, Jana Gumienika, Michała Gumienika, Jana Króla, Michała Króla, Walentego Kupca, Wojciecha Króla, Stanisława Króla, Wojciecha Króla, Wojciecha Daśko, Mateusza Kupca, Antoniego Wieleby, Stanisława Kuźnickiego, Wojciecha Drzazgi, Jana Brodowskiego, Macieja Kotuły, Wojciecha Brodowskiego, Jana Myszaka, Jana Osła, Antoniego Osła, Wojciecha Gila, Jana Gila, Antoniego Krzysztonia, Adama Kolasy, Sobestyana Daśki, Stanisława Widza, Tomasza i Józefa Jendzury, Andrzeja Jaskowskiego, Franciszka Jaskowskiego, Jana Jaskowskiego, Tomasza Michnika, Sobestyana Łagoda, Jana Jendzury, Karola Zegana, Andrzeja Gumienika, Jana Gajora Wojciecha Majdyło, Szczepana Majdyło, Józefa Bańki, Andrzeja Bańki, Józefa Króla, Mateusza Sosnówce, Franciszka Tylusa, Józefa Ciupaka, Antoniego Ciupaka, Jana Jendzury, Walentego Mazura, Wawrzyńca Kani, Jana Golca, Piotra Golca, Jana Jarosza, Walentego Bańki, Wojciecha Olecha, Wojciecha Ciupaka, Mateusza Króla, Walentego Króla, Jana Frani,

Piotra Frani, Tomasza Widza, Pawła Oleszki, Walentego Oleszki, Andrzeja Oleszki, Kazimierza Ciupaka, Jana Kani, Agnieszki Mazurowej, Antoniego Ciupaka, Jana Gałusa, Franciszka Sowy, Sobestyana Ciupaka, Wojciecha Ciupaka, Jana Widza, Antoniego Siwka, Jana Skubika, Jana Siwka, Pawła Skubika, Andrzeja Kapronia, Mateusza Łukasika, Jana Wojtana, Szymona Olecha, Andrzeja Jaskowskiego, Antoniego Majdyły, Jana Moskala, Franciszka Frani, Pawła Bożka, Sobestyana Ciupaka, Michała Ciupaka, Tomasza Kotuły, Jana Kotuły, Michała Łukasika, Tomasza Oleszki, Pawła Gwizdala, Katarzyny Kotula, Wojciecha Krzosa i Marcina Faca, ustanowiono ts. uchwałą z dnia 5. kwietnia 1916. Liczba czynności P 4/16 kuratorem Tymoteusza Adamczewskiego, sekretarza gminnego w Kawęczynie, oraz powierzono mu tymczasowy zarząd ich majątków.

16. Paszporty.

Artykuł 21. Dziennika urzędowego Nr. 6 ex 1916, winny podać Urzędy gminne i Magistraty do ogólnej wiadomości ludności.

C. i k. Komendant obwodu:

von THALHAMMER m. p.

Pułkownik.

